
ROŽEŇ

Časopis farnosti sv. Vavřince v Brně - Řečkovících

4 / 2015

Být solí země a světlem světa

Jak jste si všimli, tak každý rok dávám příležitost mladým lidem podívat se na týden do Taizé. Vyrázili jsme tam i letos a vrátili jsme se ještě před posláním Rožně do tisku, tak bude úvodník ovlivněn tímto pobytem. Během něj jsme si všimli, jakou významnou událostí bylo pro komunitu bratří setkání v Praze na přelomu tohoto roku. K setkání totiž byla napsaná píseň, která byla poctěna tím, že byla zařazena do zpěvníku Taizé pro tento rok. Několikrát byla během uplynulého týdne zařazena a má tento jednoduchý text: „Staňte se solí, solí země, a hledejte poklad víry. Buďte světlem, světlem světa, které do tmy svítí.“

(https://www.youtube.com/watch?v=A55_iP1ZQMY)

Když nás pak lidé potkávali a chtěli dát najevo, že ví, že jsme z České republiky, tak místo pozdravu začali zpívat tuto píseň.

Text z Mt 5,13-16 o soli a světle byl také námětem jedné z přednášek bratra Richarda, který nás v tomto týdnu doprovázel. Kladli jsme si tam otázku, co to pro křesťana znamená být solí země a světlem světa. Sůl dává chuť, konzervuje, uchovává a chrání před zkažením. Sama se nekazí, a pokud ji uchováváme na suchém místě, tak je stálá. Ochucuje tehdy, když se sama rozpustí v jídle. Když zůstane v krystalech, tak spíš překáží. Když to převedeme na nás křesťany, měli bychom být těmi, kdo ochucují společnost a kdo ji chrání před zkažením. Chuť můžeme společnosti dávat, když v ní budeme „rozpuštění“ – když budeme s lidmi a budeme s nimi sdílet jejich problémy. Trošku protichůdně se pak jeví výrok o světle, které se neschovává, ale dává se na podstavec, aby zářilo. Světlem našeho působení mezi lidmi má být naděje, kterou do života každého člověka přináší víra. Jedině křesťanská naděje může prozářít každou těžkost života.

Při modlitbě před touto ikonou jsem si uvědomoval, jak je důležité pro naši víru poznávat Ježíše, jako přítele. Jako toho, který s námi kráčí po všech cestách, který má ruku na našich ramenou, aby nás ochraňoval. Obracujme se takto k Němu a žijme s Ním přátelství, které nabízí.

Váš otec Jan

Život ve farnosti

11.10. Výročí posvěcení kostela

odpoledne program na „Orláku“

17.10. Mše svatá na náměstí Svobody

Národní eucharistický kongres

začátek mše v 10.30

18.10. Misijní neděle

po mších sv. Misijní jarmark a Misijní koláč

25.10. končí letní čas (posun o hodinu zpět)

1.11. Slavnost Všech svatých

V 15 hodin bude v kostele pobožnost za zemělé a potom společná modlitba na hřbitově.

2.11. Vzpomínka na všechny věrné zemělé

mše sv. v 7, 18 a ve 20 hodin.

3.11. Adorační den farnosti

celodenní výstav NSO od 9 hodin, zakončení společnou adorací a svátostným požehnáním od 17.30 hod. a mší svatou v 18 hodin.

22.11. Slavnost Ježíše Krista Krále

29.11. První neděle adventní

při každé mši sv. budou žehnány adventní věnce

Mše svatá za nemocné

- 21. října

Mše svatá za zemělé

- 31. října

Mše svaté na úmysly dárců

- 16. října, 14. listopadu

V uvedené dny bude na stolku s obětními dary připraven košík, do něhož můžete vložit na lístku svůj úmysl.

Modlitba růžence

V říjnu se budeme společně modlit růžencem přede mší sv. v pondělí, ve čtvrtek, v sobotu a v neděli (před první mší). Ve středu se děti budou modlit desátek po mši svaté.

Noc na faře

Již tradiční akce pro děti se uskuteční 2. října. Bližší informace jsou v ohláškách.

Pout' farnosti na Vranov

Tradiční farní pout' na Vranov se uskuteční 3. října, vychází se v 13.30 od kapličky v Ořešíně. Mše svatá začne po příchodu do poutního místa cca v 16.30 hodin.

Probíhá...

Snídaně na faře

- ve čtvrtek 8. 10. a 12. 11. po mši svaté.

Adorace se zpěvy z Taizé

- v sobotu 24. 10. a 21. 11., začátek vždy ve 20.00.

Společenství seniorů

- ve čtvrtek 22. 10. a 19. 11., vždy po mši svaté.

Večery chval

- každou 1. sobotu v měsíci od 20 hodin.

Manželské večery podruhé

Po prvním kurzu manželských večerů, který naše farnost pořádala na jaře letošního roku, se organizátoři akce se souhlasem duchovního správce rozhodli pro jeho podzimní zopakování.

Kurz je určen manželským párům, kterým na jejich vzájemném vztahu záleží.

Kurz bude začínat 1. 10. 2015 19 hodin v restauraci Vavřínecký dvůr, délka jeho trvání je 8 týdnů.

Kurzovné za jednu osobu činí 1350,- Kč.

Zájemci se mohou přihlásit na e-mail: manželske.vecery.reckovice@email.cz nebo

na tel.: 731972097 (18 – 20 hod., SMS celodenně).

Počet míst v kurzu je omezen, uzávěrka přihlášek je 28. 9. 2015.

Více informací na: www.manzelskevecery.cz

Tak neváhejte, nemáte co ztratit, pouze získat nový pohled na vaše manželství.

Srdečně zvou organizátoři

Pozvánka na farní taneční

Vaše podzimní taneční příležitost je opět zde. Stačí se přestat stydět a vyrazit se zhoupnout v rytmech, které se vám dostanou pod kůži. Skvělé je, že tancem zároveň posilujete (svaly nohou, břicha, zad, paží), protahujete (všechny svaly), uvolňujete (páteř) i trénujete (plíce).

Kdy?

Každý pátek od 9.10., celkem 10 lekcí

Kde?

V tělocvičně ZŠ na Horáckém náměstí, vchod zprava zezadu.

V kolik?

19:00 - 20:30

Za kolik?

1200 Kč/ 1 taneční pár

Přihlásit se můžete u Pavlína Hajné a to osobně, formou SMS na číslo 777 105 508 nebo e-mailem: pavlinahajna@centrum.cz.

Těší se na vás taneční mistr Aleš a vaši přátelé z farnosti, kteří budou tímto skvěle připraveni na blížící se plesovou sezonu. Můžete být i vy!

Pavlína

Půdní vestavba na faře

Již v dřívějších vydáních Rožně jsme vás informovali o půdní vestavbě ve farní budově. Jsou zde investovány peníze získané prodejem pozemku, aby v budoucnu přinášely farnosti nějaký užitek. Stavba je naplánována tak, že by 15. prosince měly být dokončeny tři byty (1+KK, 1+KK, 2+KK). Zatím ještě nejsou určena

pravidla pro výběr nájemců a není stanovena pevná cena nájemného. Představa je taková, že se nájemné bude pohybovat mírně pod průměrem okolních bytů, což je zhruba 5 000,- Kč za 1+KK, resp. 10 000,- Kč za 2+KK bez inkasa. Případní zájemci se můžou hlásit na farním úřadě.

o. Jan

Nabídka čtení

Milí spolufarníci, jak jste si jistě všimli, v kostele pod kúrem nám přibyl stoleček s knihami a brožurami FATYMu (A.M.I.M.S.). Cílem této neziskové organizace je zejména tisk a šíření textů, které srozumitelným způsobem představují křesťanské hodnoty a život v jejich duchu a to jak lidem věřícím, tak nevěřícím. Proto tyto publikace nabízí pouze za náklady na tisk. Budou vděční, pokud podpoříte jejich dílo darem o něco vyšším, než jsou náklady na tisk a poštovné. Jde však především o nabídku těm, kdo tyto knihy budou dále šířit. Smyslem tiskového apoštolátu je knihy půjčovat, rozdávat nebo nabízet za dobrovolný příspěvek těm, kteří si jinak knihy o víře nekoupí.

V tomto čísle Rožně bych rád upozornil na novou knihu Joseph Fabelle: Cena, kterou zaplatíš, která se stala po svém vydání ve Francii bestsellerem. Vypráví skutečný příběh mladého iráckého muslima, který navzdory otcovu přání, aby se stal vůdcem rodného klanu, stal se křesťanem.

Mimo napínavého příběhu, který se čte jedním dechem, dává kniha také nahlédnout do života lidí v Iráku, do uvažování tamních muslimů i křesťanů. A pro čtenáře-křesťana

může být navíc námětem k zamyšlení nad hodnotou naší víry. Když křesťané v zemích, kde jsou pronásledováni, dokážou tolik obětovat, pak je to pro nás výzva k obnovené

horlivosti ve víře i v naší svobodné zemi. (čas-
tečně převzato z předmluvy z knihy)

Přeji příjemné čtení.

dJMK

Ohlédnutí za kurzem Alfa

Již si nepamatuji, ve kterém z jarních čísel Řečkovické „Řeči“ jsem zahlédl zmínku a zároveň pozvánku do kurzu Alfa, který se konal v údobí března-květen na Řečkovické faře. S jistými pochybnostmi jsem se přihlásil, neboť jsem v roce 2010 již kurz Alf začal a záhy opustil. To bylo ovšem někde jinde a úplně jinak.

Jaké bylo moje překvapení (velmi kladné), z úplně jiného osobního přístupu, pojetí jednotlivých přednášek a témat, také se setkání s novými, příjemnými lidmi, kteří mne obohatili a stále jsme v kontaktu.

Chtěl bych tímto poděkovat z celého svého „okoralého“ srdce všem organizátorům, přednášejícím a také neposlední řadě těm, kteří se nám starali o vzorný „catering“-občerstvení. Za všechny, bych chtěl jmenovat P. Jana Kotíka, manžele Šárku a Jana Cahovi, manžele Ditu a Miloše Pivoňkovi.

Všechna témata byla hezky s námi „laiky“ probírána a diskuse byly přínosné, občas mírně „bouřlivé“, ale tak to má být. Z deseti čtvrtěčních večerů a jedné soboty jsem se nezúčastnil pouze jednou, z pracovních důvodů. Vždy jsem si odnášel dobrou náladu i pocit, poučení.

Díky Alfě jsem se (byť poněkud opožděně) zamyslel nad sebou, nad tím jak žiji, co mohu zlepšit. Ještě jednou díky všem a hodně úspěchů v další Alfě.

V. Goliáš

Nic není náhoda...

Je středa 1. července, začíná pátý den naší dovolené. Spolu s bratrem a jeho rodinou jsme si pronajali chatu pro 18 osob deset kilometrů za Českým Krumlovem. Jsme v malebné vesničce Kladenské Rovné, která má 26 stálých obyvatel a 36 domů, které využívají většinou rekreatanti.

Probouzíme se do prosluněného rána. Uplynulé čtyři dny byly chladnější a deštivé. Dětem ani nám dospělým to však nevadilo. Každý den jsme vyplnili prohlídkami v Českém Krumlově a na Lipně. Vždy, když jsme se vraceli zpět na chatu, míjeli jsme zpozdálí od hlavní silnice ležící obec Kájov. Upoutala mě silueta kostela a přilehlých budov. Na internetu jsem se dočetla, že se jedná o prastaré poutní místo.

Počátky poutního místa Panny Marie Kájovské sahají až do 10. a 11. století. Již před dobou křesťanskou tu bylo u vodního pramene pohanské obětiště, na kterém pak biskup Wolfgang postavil ke cti Matky Boží první dřevěný kostelík. Legenda říká, že název Kájov se odvozuje od slovesa „kátí se“, kdy Kájov značí místo kde se usadil poustevník a kál se ze svých hříchů. Této legendě napomáhá i to, že Kájov byl opravdu osamělým poutním místem.

Roku 1263 kdy Přemysl Otakar II. založil cisterciácký klášter ve Zlaté Koruně, daroval tomuto klášteru stoličnou Boletice, ke kterým patřil i Kájov. Již ve 12. stol. byl dřevěný kostelík nahrazen kamennou stavbou. Ve 13. století bylo započato se stavbou kostela většího.

Během husitských válek byl tento svatostánek několikrát vypálen. Po této době tu 43 let působil horlivý farář Michael Pils, který dal s podporou Rožumberků od roku 1471 až 1485 kostelu

dnešní podobu. Hlavní oltář byl dle legendy postaven v místě pramene s léčivou vodou a jeho součástí se stala milostná socha Madony, která byla a je až do současnosti uctívána jako zázračná Panna Maria Kájovská.

Do roku 1785 patřil kostel, fara a hospic pod klášter ve Zlaté Koruně. Po zrušení tohoto kláštera spravovali kostel Schwarzenberkové. Kájovský klášter řádu Oblátů Neposkvr-

něné Panny Marie byl zřízen při zdejší faře až v roce 1930.

Po vystěhování německého obyvatelstva a v době komunistické vlády se o kostel málo pečovalo. Kostel i přilehlé budovy chátraly. V roce 1990 se začalo s napravováním škod.

S podporou sbírky ze zahraničí byl kostel opraven, avšak klášter chátral dál. Pomoc přišla opět ze zahraničí. Od července 1996 se v Kájově usídlila malá skupina čtyř sester z Německa řádu sv. Vincence z Pauly. Obzvláště jejich domovský klášter v Mnichově se zasloužil o to, že farní komplex ožil nejen architektonicky, ale i sociálně potřebnou prací čtyř řádových sester. Farní budova byla zrekonstruována na klášter, který nyní obývají. Farnost je nyní spravována z Českého Krumlova.

Na konci 17. století přicházelo na poutích do Kájova průměrně 20 tisíc lidí ročně a během první poloviny 18. století to bylo již 40 tisíc. V dobách největší slávy se zde konaly poutě od jara do zimy a vázaly se zejména k mariánským svátkům. Nyní se koná pouť každoročně v říjnu, vždy druhou neděli následující po druhé říjnové sobotě. Tolik k historii poutního místa Panny Marie v Kájově.

Zatoužila jsem je navštívit osobně. Přesto, že začínající den naznačoval teplotní změnu (začaly velmi horké dny, ale velmi chladné noci s rozdílem teplot až 20 stupňů) rozhodla jsem se v doprovodu vnuka pro pěší putování. Cesta vedla nádhernou krajinou a měřila do Kájova téměř 5 kilometrů. Kamenitá cesta stoupala táhle do dosti vysokého kopce. Jeho úbočí a

vrchol pokrýval vzrostlý les. Les byl vzorně udržovaný a cesta, která jím vedla po vrcholu tak byla úžasná. Po cca 3 kilometrech les končil a cesta se velmi strmě začala svažovat dolů otevřenou krajinou. Minuli jsme menší usedlost a za stálého mírného klesání jsme po asfaltové cestě došli do Kájova.

Bylo 11,30 hod., když jsme stanuli na okraji obce u hřbitovní zdi. Ta byla dlouhá a tvořila ulici (oproti ní stály domy), na konci se tyčil kostel. Všimla jsem si, že dále od nás je zeď rozdělena železnou brankou. Nikde v okolí nebyl žádný člověk, abychom se zeptali na cestu ke vchodu do kostela. Míjíme hřbitovní branku, když tu ji zevnitř otvírá starší žena. Zdravíme se, ptám se na vstup do kostela a ona se nás zeptala, odkud jdeme. Když jsem jí to pověděla, jen řekla: „Ale vy konáte pouť, tak já vypůjčím klíč od kostela od sestřiček, protože ty jej právě zavřely.“ Vedla nás přes hřbitov k přilehlé klášterní budově. Vešla dovnitř a vrátila se se sestřičkou s obrovským klíčem od protějšího vchodu do kostela. Rozloučila se a já jsem přitom zjistila, že to byla místní varhanice. Sestřička nám otevřela a co víc, setrvala s námi před oltářem v tiché modlitbě.

Rozloučili jsme se s požehnáním na cestu a posílení všemi těmito setkáními jsme se vydali zpět. Kráčela jsem odhodlaně, ale v duchu jsem měla obavu (vzhledem ke svému zdravotnímu stavu) ze strmého stoupání. Teplota se vyšplhala na 27 °C. Vnuk o mě měl starost, jak to zvládám a stále se dotazoval, jak se cítím. Podívala jsem se na něj prosebně a jen vzdechla: „Můžeš na mě mluvit, i klášť otázky, ale prosím, nečekej odpověď.“ Sotva jsem popadala dech a nohy se mě podlamovaly, ale mysl mi říkala, že tuto překážku po obdržení tolika Boží lásky určitě zvládnou.

Po menších přestávkách jsem to dokázala a následná cesta lesem byla opět neopakovatelným prožitkem. Sluneční paprsky prostupovaly kolmo dolů hustými korunami vysokých jehličnatých stromů. Zůstali jsme v úžasu, protože na úbočí podél celé cesty le-

sem paprsky slunce odhalily v kruzích rostoucí „kuřátka“. Nasbírali jsme jich tolik, že z nich byl pro všechny hrnec guláše.

Bože, jak nádherný den jsi nám dopřál prožít.

J.S.

Společenstvo prstenu

aneb Střípky z farního tábora

Kratochvíle, zvaná farní tábor, se pro velký úspěch konala letos o prázdninách již potřetí.

Na louku u Hodova se tentokrát vydal Gandalf se svými společníky Aragornem, Pipinem, Frodem a dalšími, aby podle kultovní knihy (a filmu) Pán prstenu prožívali svá prázdninová dobrodružství. Počasí, které by se ve velkoměstě zdálo být pekelně horké, bylo v přírodě příjemně snesitelným, a loni obávané ranní koupání v rybníčku bylo letos příjemným osvěžením. Přesto jsme si zažili i jednu prudkou bouřku právě uprostřed výpravy jednotlivých družin, a ta důkladně prověřila nejen vybavenost do deště, ale také vytrvalost a odolnost jednotlivců, soudržnost skupinek a především byla zkouškou velitelských schopností a obětavosti jednotlivých vedoucích. Večerní vyprávění u ohně pak poskytlo neobyčejnou mozaiku zážitků:

„... Já jsem se namazal opalovacím krémem a pláštěnku jsem zahodil (to se později ukázalo jako osudová chyba, pozn. aut.) ... ty jsi šel vpředu, tak nevíš, jak bylo nám vzadu ... no a pak přišla taková sprška, nebo spíš sprcha ... já jsem se cítil, jako bych se sprchoval a neutřel se ... a pak jsme viděli myš, jak se vyhrabala ze země a pak jsme ji honili a byla úplně mokrá

(jako myš, pozn. aut.) ... a pak jsme svačili, to je pravda ... šli jsme po cestě a doufali jsme, že to bude ta správná ... a ještě jsme se modlili ke svatému Antonínovi, to je patron ztracených věcí ... a pak jsme potkali Aragorna s Galadriel, a oni nás svezli, byli jsme čtyři vzadu a v kufru tři, a pak nás Aragorn vysadil, aby nebylo poznat, že nás svezl ...“

Pro úplnost dodáváme, že svatý Antonín měl vše pod kontrolou a všechny skupinky do večera dorazily do tábora. Ani živelné pohromy typu vosy u jídla (a vlastně všude) a invaze mravenců do teepee nedokázaly zkazit táborníkům skvělou náladu. Domů jsme se vraceli s pestrou množinou zážitků od pozorování východu slunce při noční hře ☺ přes názornou ukázkou práce rychlé záchranné služby (nebojte se, nikomu se nic vážného nestalo), velkou molitanovou bitvu, souboje v přehazované, cestu k Hoře osudu, až k velké závěrečné hostině a kolektivnímu spaní pod nebem plným hvězd.

Děkujeme všem, kteří tento tábor pro děti z farnosti připravili, i všem majitelům sepjatých rukou, kteří svoje modlitby investovali právě na konto farního tábora.

-maš-

Farní klub-místo setkávání?

Ano, máme štěstí, že četné skupinky mají výborné zázemí pro svou práci, ať už to jsou senioři, výuka náboženství, maminky a taky výborná služba našich milých knihovníků (Díky, bratři Votavové!).

Co je však opakovanou bolestí – vždy „zapomenuté stopy“ např. zbytky velikonoční výzdoby, osychající kusy bublaniny, plesnivá káva v odpadu kávovaru, o papírech s notovými zápisy a dalších ani nemluvě. Kostkový cukr plný mravenců taky ke konzumaci nevábí. V klubu není žádná uklidová služba, která vše „zapomenuté“ uklidí a připraví prostory pro další. Všechno je jen na nás, kteří prostory užíváme.

Takže Farní klub by měl i nadále sloužit jako místo setkání, ale nikoliv odkládání. Stačí se při odchodu zastavit a otočit se.

Jana Šimonovská

Neratov. Neratov? Neratov!

Scholotužení, jak jsme si zvykli tuto akci jmenovat, je takový produkt tři v jednom. Jednak přítom schola – tedy uskupení, které svým zpěvem obvykle doprovází nedělní desáté mše svaté - utuží svoje vzájemné přátelské vztahy, druhak během víkendu nacvičíme větší dávku nových písní do našeho repertoáru, a za třetí před začátkem školního roku duchovně načerpáme na některém promodleném místě.

Letošní soustředění scholy, tedy zpěváků a jejich rodin se odehrálo poslední prázdninový víkend v Neratově. Historie tohoto poutního místa by si zasloužila samostatný článek, pro nás z Brna je zajímavé, že o obnovu tohoto původně zdevastovaného a vysídleného místa se zasloužil brněnský (původně tajně svěcený) kněz P. Josef Suchár, který toto místo „náhodou“ objevil, když chystal hru pro děti z nedalekého tábora Amerika.

Centrem obce je kostel, který „bere dech“ už zvenčí, a při vstupu dovnitř jsme každý, podle své nátury, jen tiše šeptali: „To je tedy paráda ... pecka ... bomba ... jak to, že jsem tady ještě nikdy (nebo tak dlouho) nebyl?“

Původně klasický poutní kostel s typickou barokní výzdobou (až přezdobeností), dnes holé neomítnuté stěny z kamenného zdiva a skleněná střecha. Je tam všechno podstatné: svatostánek ukrytý za kruhovou vitráží s plameny ohně, velký dřevěný kříž zavěšený v prostoru, oltářní stůl a sedes pro kněze a ministranty, jednoduché lavice. Oči jsou jednoznačně vedeny k jedinému barevnému akcentu v prostoru, ke svatostánku, a mysl se tak přirozeně soustředí k modlitbě. Kostel je dnem i nocí otevřený, a půlnoční modlitba v kostele osvětleném jen měsícem v úplňku a světlem z vitráže před svatostánkem se hluboce dotkla našich srdcí.

Na sobotní večer jsme připravili modlitbu chval, a jeden z místních klientů Sdružení Neratov, které provozuje chráněné dílny, si na tuto příležitost vzal bílou košili a oblek a krásně se zapojil do společné modlitby. (Je to pro mne také slavnost, když se jdu modlit ke svému Bohu?)

V neděli jsme byli pozváni účastnit se slavnosti výročí posvěcení kostela v nedaleké Rokytnici. Byla to skoro přesilovka, totiž že nás na kůru bylo snad více, než farníků dole v lavicích, tak jsme mohli zažít realitu málo početné farnosti z podhorského městečka u hranic. (Vážím si pastoračních i společenských aktivit, které mi poskytuje naše farnost, tak bohatá lidmi i materiálními možnostmi?)

Z kázání mladého polského kněze otce Kalemby mi uvízla jedna názorná myšlenka: Když vylovíme kámen, který ležel tisíce let na dně řeky, je na povrchu mokrá. Když jej však rozbijeme, je uvnitř suchý. Voda se ani za tisíc let nedostala do tvrdé hmoty. Podobně je to i s naším srdcem. Můžeme roky chodit do kostela, přistupovat ke svátostem,

klečat na kolenou, ... bude-li naše srdce tvrdé, milost nemá šanci proniknout dovnitř.

Všichni známe taková místa, která si nás přitáhnou, máme za chvíli pocit, že jsme tam doma a odjíždíme s myšlenkou, že se tam ještě někdy, co nejdřív, musíme vrátit. Podobným způsobem si nás přivlastnil Neratov.

-maš-

Novinky z knihovny

Nové jsou *Stránky z díla* francouzského spisovatele Leona Bloy, mnohdy spílaného, ale i obdivovaného autora, který se dokázal dotknout čtenářovy duše, a tak změnit jeho život.

Z počátku se mi zdálo, že je to kniha pro ty, kdo se nedokáží radostně dívat na svět, protože v něm, potom co prožili, nevidí žádný důvod k radosti. Jejich svět se může podobat světu Leona Bloy, jakoby plnému bídy, utrpení, samoty, úzkosti, beznaděje. *Nemohu se radovat ze Vzkříšení, protože Vzkříšení pro mne nikdy nenastává. Vidím Ježíše vždycky jen umírajícího, na kříži, a nedokážu ho vidět jinak.* To jsou Velikonoce, které končí Velkým Pátkem. Leon Bloy je Básník Bolesti.

Ale je také a hlavně Básník Absolutna. Sub specie aeterni má vždycky svět smysl a smysl má i určitý náš odstup od něj. Takto může Bloy napsat v dopise jednomu knězi: *„Nemám duši světce“ pravíte, když mluvíte o sobě. Tak já vám tedy odpovídám, že já duši světce mám; že duši světce má můj domácí, příšerný měšťák, i můj pekař, řezník, hokynář, i když jsou to možná děsné kanálie, ale ti všichni jsou, stejně jako vy a já, stejně jako svatý František nebo svatý Pavel, povoláni k životu věčnému a vykoupení za jednu a tutéž cenu, magno pretio empti estis. Neexistuje člověk, který by nebyl virtuálně světcem, a hřích či hříchy, i třeba ty nejčernější, jsou jen příhoda, která nemění nic na podstatě.*

Když jdu do kavárny přečíst si sprosté nebo hloupé noviny a rozhlížím se po běžných návštěvnících těch míst, když vidím jejich blbé veselí, slyším jejich pitomé nebo rouhavé řeči, ří-

kám si, že mám kolem sebe samé nesmrtelné duše, jež neznají samy sebe, duše stvořené k tomu klanět se na věky Svaté Trojici, duše stejně vzácné jako duše andělů, a někdy až pláču, ne soucitem, ale z lásky, po myšlením, že ať jsou v tuhle chvíli jakkoli slepé a ať jsou zřejmá gesta jejich těl jakákoli, všechny ty duše přes to všecko, nevyhnutelně, půjdou k Bohu, je to jejich nutný cíl. Toto vědomí musí přece život proměnit.

Ještě máme v knihovně od téhož autora *Chudou ženu*. Když jsem ji kdysi četl, moje maminka mi řekla: „To je strašná kniha, tu raději nečti.“ Třeba právě toto bude pro někoho tím pravým doporučením.

A na závěr pár řádků z druhého konce světa: *Nejvyšší je považovat vědění za nevědění Nevědět, že vědění je jenom vědění, velice škodí.*

Jenom když víme, že škodlivé škodí, vyhýbáme se škodě

Moudrý se vyhýbá škodě, protože ve škodlivém vidí škodlivé, a tak nemá škodu

Jak je to jednoduché.

Toto vše si můžete u nás zapůjčit a po přečtení vrátit.

Honza Votava, farní knihovník

Gustovo okénko

Malý záček se rozhlíží po našem obýváku a jeho zrak přejede po ikonkách, kříži až k růženci: „Vy jste věřící, pane učitelí?“ Po mém souhlasu se opět podívá na růženec: „Tak proč ten náhrdelník nenosíte na krku?“

Jdu svým rodným městem a za stěračem větší dodávky vidím lístek: „Nestůj nám pod oknem, máme v kuchyni tmu.“ A je to pravda, vršek auta téměř lícuje s horním rámem okna.

Možná i my zapomínáme na to, že někdy svým jednáním omezujeme druhým přísun Světla do jejich života.

Na přehradě, poblíž naší deky, zakotvila máma s malým chlapcem. Když jsou ve vodě, uvědomuji si, že pro starostlivou opatrovnici dnes končí pobyt ve vodě pouhým brouzdáním, nejde se vzdálit od dítěte. A tak nabízím, ať si zaplave, že hošíka pohlídám. „Nevím“, říká ustaně, „možná bude křičet, když bude ode

mne.“ „Tak to zkusíme,“ a už беру chlapce a čeřím s ním hladinu jak s člunem. Na maminku je na chvíli zapomenuto a pak jej radostného vracím stejně naladěné mamince. Myslím, že papež František oprávněně žádá konání prostých lidských maličkostí.

A.D.

Ještě něco pro děti...

Dva přátelé (podle příběhu Bruna Ferrera)

Ten starší se jmenoval Frank a bylo mu dvacet. Ten mladší byl Ted a nebylo mu ještě osmnáct. Byli stále spolu, kamarádili se už od školních let. Společně se rozhodli, že se nechají povolat na vojnu. Začala válka a oba kamarádi museli odjet do boje. Když se loučili s rodiči, slíbili jim, že se budou starat jeden o druhého. V armádě se Frank i Ted dostali do stejného oddílu. Válka tehdy zuřila v písečných vlnách pouště a byla strašlivá. Nějakou dobu byl Frankův a Tedův oddíl chráněn letadly, ale pak přišel rozkaz, že mají proniknout na nepřátelské území a obsadit několik vesnic. Vojáci se plížili temnou nocí, ale území nepřátel bylo dobře bráněno. Všude se střílelo a mnoho vojáků noc nepřežilo. Ráno se zbytek oddílu shromáždil v jedné dobyté vesnici. Ted však mezi těmi, kdo přežili, nebyl. Frank ho hledal všude, mezi raněnými, mezi mrtvými. Ted se ztratil. Frank se ohlásil u velitele oddílu a požádal o dovolení, aby se mohl vrátit na nepřátelské území a najít přítele. Velitel ho varoval: „Je to příliš nebezpečné, mohli by tě zastřelit. Nemůžeme si dovolit přijít i o tebe.“ Frank přesto odešel. Po několika hodinách svého přítele našel. Ležel na zemi, byl smrtelně zraněný a svému zranění za chvíli podlehl. Frank si jej naložil na záda a vracel se zpět do vesnice. Po cestě však nepřátelská střela zasáhla i jej. Z posledních sil se mu podařilo dostat se zpět ke svému oddílu. Velitel se na něj zlobil: „Stálo to za to, riskovat život pro mrtvého?“ „Ano,“ zašeptal vyčerpaný Frank, „protože dřív než Ted zemřel, řekl mi: Franku, věděl jsem, že přijdeš.“

Milé děti,

skončily nám prázdniny a začal nový školní rok. Možná se divíte, proč je tentokrát náš příběh ke čtení takový smutný. Vždyť je začátek školního roku – doba, kdy se opět setkáváte s kamarády ze školy anebo poznáváte nové spolužáky, vracíte se do kroužků, máte nová pouzdra nebo aktovky a venku je ještě teplo a krásně na hrani na hřišti a chození na výlety. A my si tady místo pěkného a veselého příběhu čteme o dvou kamarádech, kteří umřeli ve válce. Víte proč? Je to proto, že my se u nás sice máme dobře, ale ve světě docela nedaleko od nás právě teď válka je. Všichni víme, že válka je něco moc špatného. Mnoho lidí je při ní zraněno, mnoho lidí umírá, mnoho lidí ztratí kamaráda, tak jako Frank z příběhu, mnoho lidí ztratí tatínka, maminku, bratra nebo syna. Válka je plná bolesti, strachu, chudoby. U nás teď sice není, za což musíme Pánu Bohu moc a moc děkovat, ale nezapomínejme taky prosit o mír na celém světě. Můžeme o přimluvu prosit sv. Václava, jehož svátek bude 28. září. Svátý Václav byl kníže, který dobře věděl, že mír má větší cenu než jakékoliv bohatství. Modleme se tedy každý den za mír na světě.

Terka

Malé ohlédnutí za velkými událostmi...

Pořad bohoslužeb do začátku adventní doby

28.9.	Po	sv. Václav	18:00	za zemřelou a živou rodinu Mandřákovu, Andříkovu a Lesniakovu
30.9.	St		18:00	na poděkování s prosbou o Boží požehnání
1.10.	Čt		7:00	za nová kněžská povolání a povolání k zasvěcenému životu z naší farnosti
2.10.	Pá	sv. andělé strážní	18:00	na poděkování s prosbou o další Boží pomoc a ochranu
3.10.	So		7:00	za uzdravení Aničky a sílu pro rodinu
4.10.	Ne	27. neděle v mezidobí	7:15	za farní společenství
			8:30	za zemřelou rodinu Votavovu a Staňkovu
			10:00	za † manželku Marii a živou a zemřelou rodinu
5.10.	Po		18:00	za zemřelé rodiče Sisrovy a živou rodinu
6.10.	St		18:00	za syna Petra a živou a zemřelou rodinu
8.10.	Čt		7:00	za živou a zemřelou rodinu Novotných z Ivanovic
9.10.	Pá		18:00	za zemřelé rodiče Plockovy a Jaškovy a † Danu Horákovu
10.10.	So		7:00	na úmysl dárce
11.10.	Ne	28. neděle v mezidobí	7:15	na úmysl dárce
		Výročí posvěcení	8:30	za † rodiče, dvoje prarodiče, † Aloise a Františka a celou živou rodinu
		kostela	10:00	za farní společenství
12.10.	Po		18:00	za zemřelého manžela, syna a oboje rodiče
14.10.	St		18:00	na poděkování
15.10.	Čt		7:00	na úmysl dárce
16.10.	Pá		18:00	na úmysly dárců
18.10.	Ne	29. neděle v mezidobí	7:15	za zemřelé rodiče a živou a zemřelou rodinu
			8:30	za † Jiřího Milara a živou a zemřelou rodinu
			10:00	za farní společenství
19.10.	Po		18:00	za † Boženu Michelovou a živou rodinu
21.10.	St		18:00	za nemocné
22.10.	Čt		7:00	na poděkování za 50 let života syna s prosbou o Boží pomoc v nemoci maminky
23.10.	Pá		18:00	za skauty
24.10.	So		7:00	za živou a zemřelou rodinu Sochovu

25.10.	Ne	30. neděle v mezidobí	7:15 za zeměle rodiče a prarodiče Líbalovy 8:30 za zeměleho Jindřicha Vlčka a živou rodinu 10:00 za farní společenství
26.10.	Po		18:00 za Boží požehnání pro dceru a vnučku
28.10.	St		18:00 za zeměleou Martu Boháčkovou, Marii Božkovou a Věru Sajdovou
29.10.	Čt		7:00 za † prarodiče, rodiče, manžela Doc. Jana Vařečku a sestru Zdenu
30.10.	Pá		18:00 na poděkování za dar života
31.10.	So		7:00 za zeměle
1.11.	Ne	Slavnost všech svatých	7:15 na úmysl dárce 8:30 za rodiče Pokorných, vnučku Lucinku a celou živou rodinu 10:00 za farní společenství
2.11.	Po	Vzpomínka na všechny věrné zeměle	7:00 za zeměleho manžela, syna a živou a zeměleou rodinu 18:00 za všechny zeměle 20:00 na úmysl papeže
3.11.	Út	Adorační den farnosti	18:00 za zeměleho manžela a živou rodinu
4.11.	St		18:00 za živou a zeměleou rodinu Řehořkovou a Přibylou
5.11.	Čt		7:00 za nová kněžská povolání a povolání k zasvěcenému životu z naší farnosti
6.11.	Pá		18:00 na poděkování za dar života a za očistění rodových kořenů
7.11.	So		7:00 za zeměleou rodinu Matulovu a Dvořákovu a živou rodinu
8.11.	Ne	32. neděle v mezidobí	7:15 na úmysl dárce 8:30 za zeměle rodiče Havlíkovy 10:00 za farní společenství
9.11.	Po		18:00 na úmysl dárce
11.11.	St		18:00 za ochranu a Boží požehnání na dlouhé pouti pro Jirku Sýkoru
12.11.	Čt		7:00 za zeměleho tatínka a živou rodinu
13.11.	Pá		18:00 za † P. Stanislava Krátkého a na poděkování za dar křtu
14.11.	So		7:00 na úmysly dárců
15.11.	Ne	33. neděle v mezidobí	7:15 za zeměleho Miroslava Dvořáka a široké příbuzenstvo 8:30 za farní společenství, zejména za nemocné (pomazání nemocných) 10:00 na poděkování za dar života s prosbou o Boží pomoc a ochranu pro živou rodinu a za zeměle z rodiny
16.11.	Po		18:00 za zeměleou vnučku a živou rodinu
18.11.	St		18:00 za živou a zeměleou rodinu Plíškovu a Maliňákovu
19.11.	Čt		7:00 za dar povolání pro celou rodinu
20.11.	Pá		18:00 za živou a zeměleou rodinu Konečnou
21.11.	So		7:00 za víru a zdraví Elišky Lesniakové a jejich nejbližších
22.11.	Ne	Slavnost Ježíše Krista Krále	7:15 za † P. Josefa Dancingeru 8:30 za farní společenství 10:00 za živou a zeměleou rodinu Bartoňkovu, Rechovu a Kotulovu 18:00 za zeměleho manžela a živou rodinu
23.11.	Po		18:00 za zeměleho manžela a živou rodinu
25.11.	St		18:00 za zeměle rodiče a prarodiče Tománkovy a Quellovy
26.11.	Čt		7:00 za † rodiče a prarodiče a dary Ducha Svatého pro živou rodinu
27.11.	Pá		18:00 na úmysl dárce
28.11.	So		7:00 na poděkování a dar víry pro celou rodinu
29.11.	Ne	1. neděle adventní	7:15 na úmysl dárce 8:30 za Jana Pleského a oboje † rodiče, sestry a bratra a živou rodinu 10:00 za farní společenství

Články do adventního čísla pošlejte prosím do 22. 11.